

اداره خانه سی :

محلہ پنجشنبہ بازاری ساعینیلر خانہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

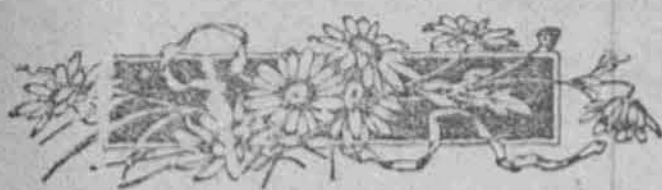
آریستووولوس د. خریسیدیس

'Ολα' Όλα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΕ, ΠΑΥΣΕΙΣ!

ΟΤΑΝ δὲ διαβάσετε τὰς γραμμάς αὐτὰς τοῦ *Παιδικοῦ*, ὁ Αὐγούστος δὲ ἔχη φύγει. Ὁ Αὐγούστος, ὁ τελευταῖος αὐτοῦ μῆν τῶν παύσεων, ὁ προτελευταῖος μῆν τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν παραθερισμῶν.

Ὅλα μέσα εἰς τὸ σπίτι τὸ ἐξοχικὸ φανερῶνουν, ὅτι εἶναι ἔτοιμα γιὰ νὰ φύγουν, ὅλα δεικνύουν μίαν ἀνησυχίαν καὶ μίαν ἀνυπομονησίαν, διότι περιμένουν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τυλιχθοῦν, θὰ φύγουν καὶ θὰ πάγουν εἰς τὴν πόλιν.

Ὅλα, ὅλα, ὅλα.

Ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπιπλα, ἕως εἰς τὰ διάφορα τρόφιμα, ἀπὸ τὰ ὀπωρικὰ ἕως εἰς τὰ λουλούδια, ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ δροσιά ἕως εἰς τὴν ἡμέραν, ποῦ μικραίνει, ὅλα ζεύρουν, ὅτι τελειώνει περὶ ἡ περίοδος τῶν παραθερισμῶν, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς γαλήνης, τοῦ ὑπαίθρου.

Καὶ σεῖς ἀκόμη αἰσθάνεσθε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας τὸ συναίσθημα αὐτό, καταλαβαίνετε μίαν ἰδιαιτέρα ἀνησυχίαν νὰ σὰς κυριαρχῇ εἰς τὴν ψυχὴν σας καὶ καταλαμβάνετε, ὅτι ὅλα περνοῦν, καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ αἱ παύσεις.

Ὁ! ζεύρω τί συναίσθημα γλυκύπικρον αἰσθάνεται ἡ καρδία τοῦ μαθητοῦ, ὅταν τὸ χεράκι ἀνοίξῃ τὸ φύλλον τοῦ κρεμασμένου ἡμεροδείκτου καὶ τὸ βλέμμα του

ἀντικρῦσῃ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ νέου φύλλου, ποῦ ἐπρόβαλε :

— Πρώτη Σεπτεμβρίου.

Βεβαίως, ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν δὲν ἀρχίζουν τὰ μαθήματα, δὲν ἀρχίζει ἡ σχολικὴ ἐργασία· ἀλλ' ὅμως κάθε ἡμέρα, ποῦ περνᾷ, μᾶς πλησιάζει πρὸς αὐτὰ, καθὼς κάθε νέον χρυσάνθεμον μᾶς πλησιάζει εἰς τὸν χειμῶνα.

Καὶ σεῖς τὸ γνωρίζετε αὐτό, καὶ εἰς ὅποιαν ἐξοχὴν καὶ ἂν εὕρισκεσθε, εἰς ὅποιοχαριδὸ ἢ νησί, κόμνετε τὰς τελευταίας σας ἐπισκέψεις εἰς ὅλα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα σὰς ἐφιλοξένησαν, εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἐπαίξατε, διασκεδάσατε, ἀναπαυθήκατε, εὐχαριστηθήκατε.

Πηγαίνετε εἰς τὸν μεγάλον βράχον, ποῦ εἶναι εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδλέπατε τὴν θάλασσαν, πηγαίνετε κάτω ἀπὸ τὸν γηραιὸν πλάτανον, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταφεύγατε τὰ μεσημέρια τὰ καυτερὰ τοῦ καλοκαιριοῦ, πηγαίνετε ἀκόμη ἕως εἰς τὸ ἔρημο μοναστηράκι μὲ τὸν μοναδικὸν καλόγηρόν του, ἀναβαίνετε εἰς τὸν λόφον μὲ τὰ εὐμορφα πευκά του καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ ἀπευθύνετε τὸν ἀποχαιρετισμὸν σας.

Ὁ! σὰς ἀκούω, ἀκούω τὸν μυστικὸν ἀποχαιρετισμὸν, ποῦ στρέφετε πρὸς ὅλα αὐτὰ τὰ εἰχάρισια πράγματα, σὰς ἀκούω, ὅταν ἀποχαιρετίζετε τὰς παύσεις. Λέγετε :

— Χαίρετε, παύσεις! σεῖς, ποῦ μ' ἐξουράσατε ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς πνευματικούς καὶ τῆς μελέτης, σεῖς, ποῦ ἀναπαύσατε τὰ νεῦρά μου ἀπὸ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ σχολείου, καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν ἐξειτάσεων. Σὰς εὐχα-

ριστῶ. Σεῖς μοῦ ἐδώσατε τὴν εὐρωστίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ σώματος, σεῖς μ' ἐκάματε νὰ ροφήσω πολὺ-πολὺ ὄξυγονον, νὰ τρέξω, νὰ λουσθῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἥλιον, νὰ ὀδοιπορήσω, νὰ μαυρίσω, νὰ ἠλιοκαῶ. Σεῖς μοῦ ἐδώσατε κάποιαν ἰδέαν τῆς ἀνεξερπήτου ζωῆς, μὲ τοὺς κόπους τῆς, μὲ τὰς ἀγωνίας τῆς, μὲ τὰς προσπαθείας τῆς. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὰ ἔκαμνα ὅλ' αὐτὰ χάριν παιγνιδίου, ἀλλὰ τὸ παιγνίδι προετοιμάζει εἰς τὴν πραγματικότητα.

Καὶ σὰς ἀκούω, ποῦ ἐξακολουθεῖτε καὶ λέγετε :

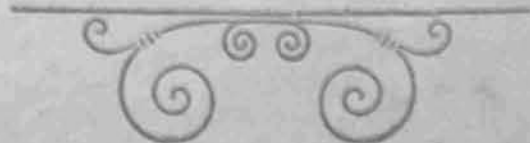
— Χαίρετε, παύσεις! σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς εὐγνωμονῶ. Σὰς ἀφίνω μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ λύπην, ἀφίνω τὴν ζωὴν σας, ποῦ εἶναι χωρὶς φροντίδας καὶ χωρὶς καθήκοντα. Ἐξυπνοῦσα ὅποτε ἤθελα καὶ ἐκοιμώμην κατὰ τὴν διάθεσίν μου. Τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγε : «Ἐύπνα», ἐνφ ἤθελα νὰ κοιμηθῶ καὶ κάμμία ἀγωνία δὲν ἐτάραττε τὸν ὕπνον μου. Ζωὴ μου ἦτο ἡ κίνησις, τὸ γέλιο ἢ χαρὰ. Χαίρετε, παύσεις!

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια περίπου ἀποχαιρετίζετε τὴν ζωὴν τῆς ἐξοχῆς, τοῦ ὑπαίθρου, τῆς ἀνέσεως. Καὶ ἡ καρδία σας προετοιμάζεται εἰς τοὺς νέους ἀγῶνας τῆς ἀμύλλης, ἐνφ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην σας ζωὴν τῆς ἀνέσεως καὶ ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνετε :

— Χαίρετε, παύσεις!

ΘΕΙΟΣ

Ασολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ἰδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδομένην ἐβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἐξωτερικὸν „ „ „ „ „ Φρ. 20
Δι' ἐγγυαφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΗ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΥ ΛΑΚΚΟΝ ΣΚΑΒΕΙ...

Εἰς ἓνα χωριὸ ὑπῆρχαν δύο γείτονες, οἱ
δουλοὶ κατὰ τύχην εἶχον τὸ ἴδιο ὄνομα.

Πέτρος ὠνομάζετο ὁ εἰς, Πέτρος ὠνομά-
ζετο καὶ ὁ ἄλλος. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ τοὺς
χωρίζουν οἱ χωριανοί, ἔλεγαν τὸν ἓνα μι-
κρὸν Πέτρον καὶ τὸν ἄλλον μεγάλον
Πέτρον.

Διατί ὁμοῦς τοὺς ἔλεγαν ἔτσι; Διότι ὁ ἓνας
Πέτρος ἦτο ὄχι μόνον εἰς τὸ σῶμα μεγάλος,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περιουσίαν, ἦτο πλούσιος·
ἐπὶ ὁ ἄλλος Πέτρος ὄχι μόνον ἦτο μικρό-
σωμος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περιουσίαν· δὲν
εἶχε οὔτε χρήματα οὔτε πολλὰ κτήματα. Ἦτο
σχεδὸν πτωχός.

Ὁ πλούσιος Πέτρος εἶχε τέσσαρα ἄλογα,
ἐπὶ ὁ μικρὸς μόνον ἓνα.

✠

Οἱ δύο γείτονες ἔκαμαν μίαν συμφωνίαν:
ἀπεφάσισαν ὁ μικρὸς Πέτρος νὰ δίδῃ εἰς
τὸν πλούσιον Πέτρον τὸ ἄλογόν του τέσσα-
ρας ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα, καὶ ὁ πλούσιος
Πέτρος δύο φορές εἰς τὸν μικρὸν Πέτρον
καὶ τὰ τέσσαρα ἄλογά του.

Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον εἰργάζοντο καὶ εἰ
δύο μετὰ πέντε ἄλογα.

Ὁ μικρὸς Πέτρος, ὅταν ἀροτριοῦσε καὶ
μετὰ τὰ πέντε ἄλογα τὰς δύο ἡμέρας τὴν
ἐβδομάδα, τότε συνείδηζε νὰ φωνάζῃ:

— Ἐμπρός, ἄλογά μου! νὰ μοῦ ζήσετε,
ἀλογάκια μου!

— Γιατί τὸ λέγεις αὐτό; τὸν ἠρώτησεν
ὁ πλούσιος Πέτρος· δὲν εἰξύνεις, ὅτι τὰ
ἄλογα αὐτὰ δὲν εἶναι δικὰ σου, ἐκτὸς ἐπ'
ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ψωραλέο σου ἄλογο; Ἄλλη
φορὰ δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τὸν λόγο αὐτό.
Δὲν εἶναι δικὰ σου τὰ ἄλογα.

Ἄλλο ὁ μικρὸς Πέτρος εἶχε συνείδησι
καὶ ἐξηκολούθησε καὶ ἡ; ἄλλες μέρες νὰ
φωνάζῃ:

— Ἐμπρός, ἄλογά μου! νὰ μοῦ ζήσετε,
ἀλογάκια μου!

Ὁ πλούσιος Πέτρος ἔσκασεν ἀπὸ τὸν
θυμὸν του καὶ μίαν ἡμέραν ἐσκότωσε τὸ
ἄλογο τοῦ πτωχοῦ του γείτονος.

Ὅταν τὸ εἶδεν αὐτὸ τὸ δυστύχημα ὁ μι-
κρὸς Πέτρος, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνηῇ,
ἀλλὰ τὸ ἄλογο, βέβαια, δὲν ἔζωντάνευε.

Τότε ἔβγαλε τὸ δέσμα του, τὸ ἔβαλε σὲ
ἓνα σάκκον, γιὰ νὰ τὸ πάγῃ εἰς τὴν πόλιν,
ὅπως τὸ πουλήσῃ. Εἰς τὸν δρόμον ἐβραδυά-
σθηκε καὶ ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ ἐπάνω σὲ
κάτι ἄχυρα, κοντὰ εἰς μίαν ἀγροικὴν ἑπαυλίαν.

Ἄπ' ἐκεῖ, ποῦ ἦτο, εἶδε φῶς καὶ μέσα εἰς
τὸ δωμάτιον εἶδε δύο γυναῖκες· ἡ μία γυ-
ναῖκα ἦτο ἡ γυναῖκα τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ ἡ
ἄλλη μία φίλη της. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἰδιο-
κτῆτου ἔκαμνε γσῦμα εἰς τὴν φιληνάδα της,
κρυφὰ ὁμοῦς ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, διότι ἐκεῖ-
νος δὲν τὴν συμπαθοῦσε διόλου τὴν γυναῖκα
ἐκείνην.

Εἰς τὸ γσῦμα εἶχαν ψητό, ὀπωρικά καὶ
κρασί.

✠

Ἐξαφνα κτυπᾷ ἡ θύρα.

— Ποιὸς εἶναι; φωνάζει ἡ γυναῖκα τοῦ
ἰδιοκτῆτου.

— Ἐγώ, ἀνοίξε!

Ἄλλοίμονον! ἦτο ὁ ἄνδρας της! τί ἔπρεπε
νὰ κάμῃ;

Σηκώνει εὐθύς τὸ ψητό, τὸ βάζει εἰς ἓνα
δουλάπι, σηκώνει τὸ κρασί καὶ τὸ φροῦτο,
καὶ τὰ τοποθετεῖ εἰς ἓνα ἄλλο, βάζει καὶ
τὴν φιληνάδα της μέσα εἰς μίαν κάσαν καὶ
τὴν κρύπτει.

Ὅταν τὰ εἶδεν αὐτὰ ὁ μικρὸς Πέτρος,
ἤρχισε νὰ γελᾷ. Εὐθύς τὸν ἐκατάλαβεν ὁ
κύριος τῆς ἐπαυλείας καὶ τὸν ἐφώνησε κι'
αὐτὸν νὰ φάγῃ. Ἡ γυναῖκα τοῦς ἔβγαλε
σοῦπα καὶ νερό· οὔτε ψητό, οὔτε κρασί, οὔτε
φροῦτο.

Ὁ μικρὸς Πέτρος εἶχε βάλει τὸν σάκκον
μετὰ τὸ δέσμα τοῦ ἀλόγου κάτω ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι. Ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγαν, ἐπάτησεν ὁ Πέτρος
τὸν σάκκον καὶ τὸ δέσμα ἔτριξε.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Εἶναι μία μαγικὴ ὀμιλία.

— Καὶ τί σοῦ λέγει;

— Ὅτι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δουλάπι ὑπάρχει
ἓνα ὄραϊο ψητό.

Ἄνοιγον καὶ πραγματικῶς βλέπουν τὸ
ψητό.

Δὲν σ' ἐγέλασαν τὰ μάγια σου, εἶπεν
ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μετ'
δρεξίν.

Ἄλλο τριξίμο ἐπηκολούθησε.

— Καὶ τί σοῦ λέγει πάλιν ἡ μαντεία σου;

— Ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ ἄλλο δουλάπι ὑπάρχει
ὄραϊο φροῦτο καὶ γλυκὸ κρασί.

— Καὶ πάλιν ἐπίτυχες, εἶπεν ὁ οἰκοκύ-
ρης.

Μετὰ τὸ γσῦμα ἐγίνε καὶ νέο τριξίμο.

— Τί ἐννοεῖ πάλιν αὐτό;

— Ὅτι μέσα εἰς τὸ κιβώτιον αὐτὸ ὑπάρ-
χει ἓνα ποιηρὸν πνεῦμα, τὸ ὅποιον ἐπῆρε
τὴν μορφήν μ.α; γειτόνισσας.

Ἄνοιγον καὶ τὴν εὐρίσκουν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εὐ εἶσαι πολῦτιμος
φίλος· πάρε αὐτὸ τὸ σακκουλάκι μετὰ
λίρες διὰ τὸ καλό, ποῦ μοῦ ἔκαμες καὶ μ'

ἔσωσες, καὶ πάρε καὶ τὴν κάσα αὐτὴν καὶ
σύρε τὴν εἰς τὸν ποταμόν, διὰ νὰ πνιγῇ τὸ
πονηρὸν πνεῦμα.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἐπῆρε τὸ σακκουλάκι
μετὰ τῆς λίρας καὶ ἤρχισε νὰ σύρῃ τὴν κάσαν,
ποῦ ἦτο μέσα ἡ γειτόνισσα.

✠

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν, ἡ γυναῖκα, ποῦ
ἦτο μέσα εἰς τὴν κάσαν, λέγει εἰς τὸν μι-
κρὸν Πέτρον:

— Σῶσέ με, καὶ σοῦ δίδω ἓνα σακκουλάκι
λίρες.

Ὁ Πέτρος ἦτο καλὸς καὶ ἐδέχθη. Ἐσω-
σε τὴν γυναῖκα, ἐπῆρεν αὐτὸς τὸ δῶρόν της
καὶ ἐπῆγε κατόπιν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐπώ-
λησε καὶ τὸ δέσμα τοῦ ἀλόγου· ἐπῆρεν ἄπ'
αὐτὸ μίαν λίραν.

Ἐπέστρεψε, τέλος, εἰς τὴν πατρίδα του.
Τὸν εἶδεν ὁ πλούσιος γείτονας του μετὰ δύο
σακκουλάκια λίρες καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Πῶς ἐκέρδισες τὰ χρήματα αὐτά;

— Ἐπώλησα τὸ δέσμα τοῦ ἀλόγου μου,
ποῦ ἐσκότωσες.

Ὁ πλούσιος Πέτρος ἐσκέφθη, ὅτι, ἀφοῦ
ἀπὸ ἓνα δέσμα ἐκέρδισεν ὁ γείτονας του
δύο σακκουλάκια λίρες, αὐτὸς, ποῦ εἶχε τέσα-
σαρα ἄλογα, θὰ ἐπαίρνε ὀκτὼ σακκουλάκια
λίρες.

Ἐσκότωσε, λοιπὸν, τὰ τέσσαρα ἄλογά
του, τὰ ἐξέγαρε καὶ ἐπῆγε τὰ δέρματά των
εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ τὰ πωλήσῃ. Ἄλλ' ἐκεῖ
— δυστυχία του — δὲν τοῦ ἔδωσαν ὀκτὼ
σακκουλάκια λίρες, ἀλλὰ μόνον τέσσαρας
λίρας.

Ἐπέστρεψε, λοιπὸν, λυπημένος ὁ κακὸς
Πέτρος εἰς τὸ χωριὸ του. Δὲν εἶχεν ἄλογο,
ἐκ περισσοῦ δὲ ὁ μικρὸς Πέτρος μετὰ τὰς λί-
ρας, ποῦ εἶχεν, ἠγόρασε πέντε ἄλογα καὶ
ἔτσι ἠμποροῦσε νὰ φωνάζῃ χωρὶς νὰ τὸν
ἐνοχλῇ κανεὶς.

— Ἐμπρός, ἄλογά μου! νὰ μοῦ ζήσετε,
ἀλογάκια μου!

✠

Ἡ ἱστορία αὐτὴ, ποῦ σᾶς διηγῆθηκα,
ἀποδεικνύει ἀληθινὴν τὴν ποροίμειαν, ποῦ
λέγει:

— Ὅποιος ἄλλου λάκκον σκάβει, πέφτει
μέσα ὁ ἴδιος.

(Μήμησις)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΑΡΗΟΙ

© ΣΚΕΨΕΙΣ ©

Γλυσιεῖ ἡ γλῶσσα, διὰ δὲν κυβερνᾶται
ἀπὸ τὴν σέβην.

Νὰ ἀποφείγῃς τὴν ὕβριν καὶ θὰ γίνῃς
μέγας σοφός.

Ἐσαβῆς εἶναι ὄχι ἱκίτιος, ποῦ Μιτὶ τοῖς
πτωχοῦς, ἀλλ' ἱκίτιος, ποῦ δὲν ἀδινεῖ
κάτινα.

Μάθημα, τὸ ὅποιον γίνεται μετὰ ἱεραρχα-
σμὸν, δὲν μίμει εἰς τὴν μνήμην, ἐπὶ ἱκίτιος,
τὸ ὅποιον ἀποινωπώνεται εἰς τὴν μνήμην
μετὰ ἰερωτικῶς καὶ χέριτες, ἐνοπερῆται εἰς
τὸς ψυχὰς μας.

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 347

Πραγματικώς, ὁ Σερβὴς εἶχεν ἐκ νέου ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ μὲ τὸν γουανάκον τὴν ἰδίαν ἀπόπειραν ὡς καὶ μὲ τὴν στρουθοκάμηλον. Ἀλλὰ ὁ Γόρδων δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψεν. Ἦτο προτιμότερον νὰ συνειθίσῃ τὸ ζῶον καὶ νὰ ἡμερεύσῃ σὺρον μικρὰ ἀμαξάκια.

— Ἐχὼ τὴν ιδέαν, εἰ δὲν θὰ συνειθίσῃ γρήγορα. Ἐὰν δὲ δὲν ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ ἐπιπέσωμεν, ἐξάπαντος θὰ δεχθῇ νὰ σύρῃ τὸ ἀμαξάκι μὲς. Δι' αὐτὸ, Σερβὴ, κάμε ὑπομονὴν καὶ μὴ ξεχνᾷς τὸ μάθημα, ποῦ σοῦ ἐδῶσεν ἡ στρουθοκάμηλος.

Εἰς τὰς ἐξ τὸ βράδυ ἐφθασαν οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸ σπήλαιον.

Ὁ μικρὸς Κροστάρ, ὁ ὁποῖος ἐπαιζεν ἐκεῖ πλησίον, εἰδοποίησε τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Μπριάν. Περσευθὲς οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι ἐσπευσαν καὶ χαρμόσυνα ζήτησεν ὑπεδέχθησαν τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐκδρομῶν.

16. — Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Ἰάκωβος.

Ὅλοι εἶχον περάσει ἐν τάξει εἰς τὸ σπήλαιον κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γόρδωνος. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μικρᾶς ἀποικίας ἐπήγεσε τὸν Μπριάν διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν μικρῶν, τὰ ὁποῖα ἐξεδήλωσαν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ Βλκοξ, ὁ Βέμπ καὶ ὁ Κρός, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀφωσιωμένοι πρὸς τὸν Δόνιπκν.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ Μπριάν εἶχε λάθει τὰ μέτρα του, ἔκαμνε πάντοτε τὸ καθήκον του καὶ δὲν ἐπρόντιζεν ὅπως διόλου τί λέγουν καὶ τί σκέπτονται δι' αὐτόν. Ἡ μεγαλειτέρα φροντίς του ἦτο ἡ ἀνεξήγητος στάσις τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τελευταίως ὁ Μπριάν εἶχεν ἀκόμη μίαν φορὰν ἐξαναγκάσει τὸν Ἰάκωβον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς σχετικὰς ἐρωτήσεις του, ἐν τούτοις δὲν κατώρθωσε νὰ ἀκούσῃ τίποτε ἄλλο· ὁ Ἰάκωβος πάντα τοῦ ἀπῆντα :

— Ὅχι, ἀδελφέ μου, δὲν ἔχω τίποτε . . . δὲν ἔχω τίποτε.

— Δὲν θέλεις, λοιπόν, νὰ μοῦ εἰπῆς, Ἰάκωβε ; τοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός του· δὲν ἔχεις δίκαιον. Αὐτὸ θὰ ἦτο μία ἀνακούφισις διὰ σὲ καὶ δι' ἐμέ. Παρατηρῶ, ὅτι γίνεσαι κάθε ἡμέραν πειδίσκυθρῶπος . . . Ἐμπρός . . . εἶμαι μεγαλιτερος ἀδελφός σου, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίζω τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σου . . . Τί ἔχεις καὶ σὲ τύπτει ἢ συνειδησις ;

— Ἀδελφέ μου ! . . ἀπῆντησε τέλος ὁ Ἰάκωβος ὡς ; νὰ μὴ ἡμπορῶσες πλέον νὰ ἀντισταθῇ εἰς κάποια μυστικὴν φωνὴν τῆς συνειδησιῶς του . . . Σὺ ἴσως θὰ μ' ἐσυγχωροῦσες . . . ἐνῶ οἱ ἄλλοι . . .

— Οἱ ἄλλοι ; οἱ ἄλλοι ; ἐφώνησεν ὁ Μπριάν, τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό, Ἰάκωβε ! Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια του, ἀλλὰ, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Μπριάν, ὁ Ἰάκωβος δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο, παρὰ τοῦτο :

— Ἀργότερα θὰ τὸ μάθης, ἀργότερα.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ἐννοεῖτε πόσον μεγάλη, ἦτο ἡ ἀνησυχία τοῦ Μπριάν. Τί ἄρᾳ γε εἶχε συμβῆ τόσον σοβαρὸν εἰς τὸ παρελθὸν τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου ; Αὐτὸ ἤθελε μὲ κάθε τρόπον νὰ μάθῃ. Εὐθὺς ὡς ὁ Γόρδων ἐπέστρεψεν, ὁ Μπριάν τοῦ ὠμίλησε διὰ τὰ μισὰ ἐκεῖνα λόγια τοῦ Ἰάκωβου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀναμιχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ζήτημα καὶ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν εἰς ὁμολογίαν.

— Καὶ διατί τοῦτο ; ἀπήντησεν ὁ Γόρδων· εἶναι προτιμότερον νὰ ἀφήσωμεν τὸν Ἰάκωβον νὰ κάμῃ ὅπως θέλει. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔκαμε, αὐτὸ ἐξάπαντος θὰ εἶναι κάποια ἀταξία, τῆς ὁποίας ἐξογκώνει τὴν σπουδαιότητα. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ μᾶς τὴν ἐξομολογήσῃ, δταν θὰ θελήσῃ αὐτός.

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριον— 9 Νοεμβρίου—οἱ μικροὶ ἀποικοὶ ἤρχισαν τὰς ἐργασίας. Τὰ καθήκοντα δὲν ἔλειπον. Καὶ κατὰ πρόωτον ἔπρεπε νὰ ἐκανοποιήσουν τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Μόκου, ὁ ὁποῖος ἐφώνησε, διότι αἱ ἀποθήκαι τῶν κρεάτων εἶχον ἀδειάσει ἀπὸ κυνήγια, ἂν καὶ τὰ δίκτυα ἐμβῆκαν πάλιν εἰς ἐνέργειαν. Πραγματικῶς, τὸ μεγάλο κυνήγι ἔλειπε. Δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κατασκευάσουν παγίδας στερεὰς διὰ τὰ διάφορα μεγαλόσωμα κυνήγια.

Εἰς τοιαύτας, λοιπόν, ἐργασίας ἀφιέρωναν ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου, κατασκευάσαν δὲ διαφόρους παγίδας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἐπιάνοντο διάφορα ζῷα, χωρὶς νὰ ἐξοδεύθῃ οὔτε μολόδι, οὔτε μακροῦτι.

Μὴ ἀπορήσετε πῶς τὸν Νοέμβριον ἡμποροῦσαν νὰ κάμουν τὰς ἐργασίας αὐτάς. Ὁ Νοέμβριος εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν Μῖον τοῦ ἡμισφαιρίου μὲς.

Μόλις ἐφθασεν ὁ γουανάκος, ἡ προδοτικὰ κάμηλος καὶ τὰ μικρὰ τῆς ἐποποθετήθησαν προσωρινῶς ὑπὸ τὰ δένδρα, τὰ πλησιέστερα πρὸς τὸ σπήλαιον. Ἐκεῖ μακρὰ σχοινία τὰ ἐτέτρεπον νὰ κινῶνται εἰς μίαν μεγάλην ἀκτίνα. Αὐτὸ θὰ διήρκει κατὰ περίοδον πολλῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ προτοῦ ἔλθῃ ὁ χειμῶν, ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῇ στερεὸν ἐνδιαίτημα.

Κατὰ συνέπειαν ὁ Γόρδων ἀπεφάσισε νὰ κατασκευασθῇ ἐν περίφραγμα καὶ μία στέγη.

ἤρχισαν, λοιπόν, νὰ ἐργάζονται καὶ ἀμέσως ἔκαμον ἓνα μεγάλο ξυλουργεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βάξτερ. Ἦτο δὲ μία χαρὰ νὰ βλέπῃ κάνας τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα μὲ τὸσον ζῆλον νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Βεβαίως, οἱ μικροὶ αὐτοὶ ξυλουργοὶ ἦσαν ἐρασιτέχναι καὶ μάλιστα πολλὰς φορὰς ἐχαλοῦσαν τὸ ἔργον, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τοὺς συγχωρήσῃ κάνας.

Δένδρα μικροῦ πάχους, τὰ ὁποῖα ἐκόπησαν ἀπὸ τὴν ρίζαν των καὶ εἶχαν κλαδευθῇ καλῶς, ἐχρησίμευαν ὡς στῦλοι, διὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ περίφραγμα, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου καὶ δώδεκα ἀκόμη ζῷα ἡμποροῦσαν νὰ ζήσουν μὲ ὅλην τὴν ἀνεσιν.

Αὐτοὶ οἱ κορμοὶ ἐνεπήχθησαν στερεὰ εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἐδέθησαν μεταξύ των μὲ σανίδια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς κάθε ἀπόπειραν τοῦ ζῶου, τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελε νὰ τινάχθῃ ἔξω.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

Πῶς παράγονται οἱ σεισμοί.

Ἡ κυρία αἰτία, διὰ τὴν ὁποῖαν γίνονται οἱ σεισμοί, εἶναι ἀπλούστατα ἡ ἐξῆς :

Ἡ γῆ συστέλλεται τόσον περισσότερο, ὅσον χάνει καὶ μέρος τῆς θερμότητός της. Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ γῆ ἔχει μίαν ἐπιφάνειαν, ἓνα κέλυφος πολὺ φιλόν, καὶ σχετικῶς κρύον, ἐνῶ τὸ κέντρον τῆς γῆς, τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σφαίρας μας, εἶναι πολὺ θερμόν.

Τὸ κέλυφος τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ὀνομάζομεν ἔδαφος, σπηρρίζεται ἐπάνω εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην μάζαν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ μάζα ἐκείνη συστέλλεται, ἀφίνει αἰφνης χωρὶς ὑποστήριγμα μερικὰ μέρη τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα ἐξ αἰτίας τούτου ζητοῦν ἢ νὰ καταπέσουν ἢ νὰ διασχισθῶν.

Αὐτὸ, βέβαια, συμβαίνει ἰδιαιτέρως καὶ συχνότερον εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἡ ψυχρά, εἶναι λεπτότερα καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον εὐκολώτερα διασχίζεται. Δι' αὐτὸ οἱ σεισμοὶ εἶναι συχνότεροι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅπου τὸ ψυχρὸν κέλυφος τῆς γῆς εἶναι λεπτότερον, παρὰ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου εἶναι χονδρότερον.

Ἄλλ' ὅταν συμβῇ σεισμός εἰς ἓν ὁποιοῦνδήποτε μέρος τῆς γῆς, παράγει μίαν κίνησιν, κάποιο γήινον κῶμα, τὸ ὁποῖον σκορπίζεται εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ εἰμπορεῖ νὰ τὸ αἰσθανθῶν παντοῦ.

Τότε, ἐν σημειώσωμεν τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸ κῶμα ἐκεῖνο ἐφθασεν εἰς κάποιο μέρος τῆς γῆς καὶ γνωρίζομεν καὶ τὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἤρχισεν ὁ σεισμός, εἰμποροῦμεν νὰ μάθωμεν μὲ ποῖαν ταχύτητα τὸ γήινον αὐτὸ κῶμα ἐτρίξε καὶ διεδόθη.

Ἀλλὰ συμβαίνει κάμμιὰ φορὰ νὰ μὴ ξεύρῃ κάνας ἀπὸ ποῦ ὁ σεισμός ἔχει ἀρχίσει. Τότε δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ σεισμός ἤρχισε κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, διότι οἱ σεισμοὶ εἰμπορεῖ νὰ ἀρχίζουσι καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν πυθμένα τῶν ὠκεανῶν, καθὼς καὶ εἰς κάθε ἄλλο μέρος. Εἰμποροῦν, λοιπόν, νὰ συμβῶν σεισμοὶ καὶ εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚ ΠΕΘΑΝΕ !

Τὸ παιδάκι πέθανε ! ὄχ ! φωνὴ ματέρα ! . . .

κλαίει ἀπαρηγόρητα, κλαίει νύχτα-μέρα.

Τὸ παιδάκι μὴ νυχτὰ φαίνεται μπροστὰ τῆς κίττας μὲ σάβανο καὶ στὰ δάκρυά της :

— Γόρι στὸ προσκίραλο, ὄχ ! ματέρα, κρᾶζει,

τὸ πουκαμισάκι μου ἀπὸ δάκρυα στάζει,

δάκρυα τῆς ἀγάπης σου ! Τόσο κλάμα φέκει !

μὲ βρογμῆνο σάβανο ὕπνο; δὲν μὲ πιάνει !

Τοῦ παιδιοῦ ἡ λευκὴ θορὰ μὲς' στὸ μνήμα στένει

κ' ἡ ματέρα δάκρυα πειδὲ δὲν ξαναγύνει.

N. ΓΕΝΗΜΑΤΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ

Σέβεσθε τοὺς γέροντας.

Εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτισια μαθήματα, τὰ ὁπεῖτα μᾶς διδάσκει ὁ οἶκος, τὸ σχολεῖον καὶ ἐν γένει κάθε καλὴ ἀνατροφή.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων προγόνων ἡμῶν, ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μὲ πολλὰ καὶ ὄρατα παραδείγματα ἔχομεν διδαχθῆ τὸν πρὸς τοὺς γέροντας σεβασμὸν.

Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γέροντας θεωροῦν ὡς ἐν ἐκ τῶν πρῶτιστων σημείων τῆς καλῆς ἀνατροφῆς. Διὰ τοῦτο παντοῦ καὶ πάντοτε ἐγγράφησαν περὶ αὐτῶν ὄρατα καὶ διδακτικά.

Ἀκούσατε τώρα τί περὶ τῶν γερόντων ἔχει γράψει εἰς ἐκ τῶν εὐρωπαϊῶν φιλοσόφων, ὁ Ἀλφόνσος Κάρρ :

«Οἱ γέροντες εἶναι φίλοι, ποῦ θὰ μᾶς φύγουν διὰ τοῦτο πρέπει νὰ φροντίζωμεν νὰ τοὺς προπέμπωμεν μὲ εὐγένειαν καὶ μὲ καλοσύνην.

Ἐἰς τὰς σχέσεις σας πρὸς τοὺς γέροντας νὰ εἰσθε περιποιητικοί, μὲ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας καὶ σεῖς θὰ ἐπιθυμήτε νὰ ἔχετε εἰς τὸ γῆρας σας. Αἱ περιποιήσεις πρὸς τοὺς γέροντας πρέπει νὰ ὁμοιάζουσι τὰς περιποιήσεις πρὸς τὰ παιδία, ἀπὸ τὰ ὅποια, ἄλλως τε, δὲν διαφέρουσι καὶ πολὺ. Ὅταν θὰ βοηθήσετε γέροντα, διὰ νὰ περάσῃ ἀδύνακα ἢ χανθᾶκι, πρέπει νὰ κάμετε τοῦτο μὲ τρόπον, ὁ ὅποιος δὲν θὰ φανερώη οἶκτον, ἀλλὰ σεβασμὸν. Πρέπει νὰ κάμετε τὸν γέροντα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖτε τὴν συντροφίαν του καὶ ὅτι αἱ δυνάμεις, αἱ ὅποια ἀφῆκαν τὰς κνήμας του, ἔχουσι συναθροισθῆ εἰς τὴν φρόνησίν του.

Τὸ νὰ μὴ τιμᾶτε τὸ γῆρας, εἶναι τὸ ἴδιον, ὡς ἂν ἐνα πρῶτῷ κρημνίσετε τὸν οἶκον, εἰς τὸν ὁποῖον σκοπεύετε νὰ καταφύγετε τὸ βράδυ. Ἐἰς τὸ γῆρας δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν γερόντων.

Πρὸς τοὺς γέροντας πρέπει νὰ φερώμεθα μὲ τρόπον, ὁ ὅποιος νὰ ἐνθυμίζῃ, ὅτι εἰς αὐτοὺς ὑπάρχουσι αἱ ἰδιότητες καὶ τοῦ πάππου καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδίου.

Πρέπει νὰ πλανῶμεν τοὺς γέροντας διὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου, ὅπως καὶ αὐτὴ ἡ φύσις κάμνει τοῦτο εἰς αὐτούς. Ὁ ἀκαθῆμακός Τισώ, ὑπεροχδοηκοντούτης, μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Λουξεμβούργον ἔλεγε : «Φίλοι μου, πρέπει νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον μου».

Οἱ νέοι ὀφείλουσι νὰ σκέπτωνται, ὅτι θὰ γηράσουν ποτὲ, ἀλλὰ καὶ οἱ γέροντες πρέπει νὰ φροντίζουσι νὰ μὴ λησμονοῦν, ὅτι ὑπῆρξαν ἄλλοτε νέοι καὶ ὅτι δὲν ἦτο εὐκολον τότε νὰ ἀποφύγουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σήμερον εἰς τοὺς νέους ὀνομάζομεν ἀδυναμίαν ἢ ἐλάττωμα.

Μάθετε νὰ γίνεσθε καλοὶ γέροντες, χωρὶς ἔμως νὰ ὁμοιάζετε τοὺς καρπούς, οἱ ὅποιοι φθείρονται ἐκ τοῦ καιροῦ, χωρὶς νὰ ὀριμάζουσι».

Ἐχετε πάντοτε, ἀγαπητοί μου μικροί, εἰς τὸν νοῦν σας ἑλαυτὰ καὶ ἑσα ἀκόμη

θὰ διδαχθῆτε καὶ ποτὲ μὴ λησμονῆτε νὰ ἀποδίδετε εἰς τοὺς γέροντας τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν.

Ἡ κοινωνία θὰ σᾶς ἐκτιμῆσῃ τότε ὡς καλοὺς αὐτῆς πολίτας, καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν γερόντων, τοὺς ὁποίους ἐσεβάσθητε, θὰ σᾶς δηγήσουσι ἀσφαλῶς εἰς ζηλευτὴν εὐτυχῆ ζωὴν.

Ἐὐτυχισμένα, τρισευτυχισμένα τὰ παιδία, τὰ ὅποια ἀπὸ τὴν μικράν των ἡλικίαν συνειθίζουσι εἰς τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γέροντας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 348)

Ἡ θεωρὸς τῶν πεύκων, ἄλλο ἐργαστήριον ὀργανικῆς ὕλης, ἔξ οὗ προμηθεύονται οἱ διάφοροι ἀδηφάγοι, ὑποβιβάζεται ὅθεν καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν πληθυσμὸν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν. Ἡ τρυφερὰ βούκα ἀφίνει μερικὰς δωδεκάδας ἐπιζώντων πέριξ τῶν ἐλαφρῶν δικτύων μὲ τοὺς ἐπικρεμαμένους κόκκους τῶν ἀφοδευμάτων, ὅπου ἡ οἰκογένεια διέρχεται τὰς ὄρατας φθινοπωρινὰς ἡμέρας. Ἐντὸς ὀλίγου πρέπει νὰ γίνῃ σκέψις διὰ τὴν σταθερὰν χειμερινὴν σκηνὴν. Θὰ ἦτο τότε ὠφέλιμος ὁ πολὺς πληθυσμὸς, διότι ἐκ τοῦ συνεταιρισμοῦ γεννᾶται ἡ δύναμις. Προϋποθέτω κάποιον μέσον εὐκολοσυγχωνεύσεως μεταξὺ μερικῶν οἰκογενειῶν. Ὡς ὀδηγὸν κατὰ τὰς περιπλανήσεις των ἐπὶ τοῦ δένδρου, αἱ κάμπιαι ἔχουσι τὴν μεταξωτὴν κορδέλλα, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθοῦν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, διαγράφουσι καμπύλην ἐμποροῦν βεβαίως νὰ χάσουν τὰ ἴχνη της καὶ νὰ συναντήσουσι ἄλλην, μὴ διαφέρουσαν τῆς ἰδικῆς των. Ἡ κορδέλλα αὐτὴ εἶναι δρόμος, φέρων πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς φωλεὰς, ποῦ εὐρίσκονται τυχὸν εἰς τὰ πέριξ. Αἱ πλάνητες πιστῶς ἀκολουθοῦν, μὴ ἱκαναὶ νὰ τὴν διακρίνουν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των, καὶ ἔτσι καταλήγουσι εἰς ξένην κατοικίαν. Ἄς τὰς ὑποθέσωμεν εὐπροσδέκτους. Τί θὰ συμβῆ; Ἀνάμικτοι οἱ διάφοροι ὄμιλοι, ποῦ ἡ σύμπτωσις τῶν δρόμων συγκεντρώνει, θὰ σχηματίσουν πολιτείαν ἰσχυράν, ἱκανὴν δι' ἔργα μεγάλα ἀπὸ συνερχομένης ἀδυναμίας θὰ γεννηθῆ ἰσχυρὰ συντεχνία. Καὶ ἔτσι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηγηθῶν αἱ φωλεαὶ μὲ τοὺς πολυπληθεῖς ἐνοίκους, αἱ τὸσον ὀγκώδεις, ποῦ γστινιάζουσι μὲ ἄλλας, αἱ ὁποῖαι παρέμειναν τὸσον μηδαμιναί. Αἱ πρῶται θὰ ἦσαν ἔργον κἀνενοῦς συνδικαίου, εἰς τὸ ὁποῖον συνεβλήθησαν συμφέροντα ὑφαντῶν, συνελθόντων ἀπὸ διάφορα σημεῖα· αἱ δευτέραι θὰ ἀνήκουν εἰς οἰκογενεῖας ἐγκαταλειφθείσας εἰς τὴν τύχην των, ὡς ἐκ τῶν κακῶν συμπτώσεων τῆς ὁδοποιίας. Ὑπολείπεται νὰ μάθωμεν, ἐὰν αἱ ἐπερχόμεναι κάμπιαι, ὀδηγούμεναι ἀπὸ κορδέλλαν ξένην, γίνονται εὐμενῶς ἀποδεκταὶ εἰς τὴν νέαν κατοικίαν. Τὸ πείραμα εἶναι εὐκὸν ἐπὶ τῶν φωλεῶν τοῦ θερμοκηπίου. Τὸ βράδυ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς βροσῆς, ἀποχωρίζω μὲ κηπουρικὸν ψαλίδι τὰ διάφορα κλωνάρια, ποῦ καλύπτονται ἀπὸ πληθυσμὸν

μῆς φωλεᾶς καὶ τ' ἀποθέτω ἐπὶ τῶν τροφίμων τῆς γειτονικῆς φωλεᾶς, τροφίμα ἐπίσης κατάφορτα ἀπὸ κάμπιες. Διὰ νὰ συντομεύσω τὸν κόπον, εἰμπορῶ ἐπίσης ν' ἀφαιρέσω ὀλόκληρον, ὅταν ὅλο τὸ ποίμνιον μετοικήσῃ ἐπάνω της, τὴν φούντα τῶν φύλλων τοῦ πρώτου ποιμνίου καὶ νὰ τὴν ἐμπήξω πλάγι· πλάγι εἰς τὴν φούντα τοῦ δευτέρου, εἰς τροπὸν, ὥστε τὸ φύλλωμα καὶ τῶν δύο ν' ἀνακατώνεται ὀλίγον εἰς τὰ πλάγια.

Κάμμία διένεξις μεταξὺ τῶν ἀληθῶν οἰκοκυρῶν καὶ τῶν νέων συνοίκων. Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ ἐξακολουθοῦν ἡσύχως νὰ βόσκουν, ὡς νὰ μὴ ἐπρόκειτο διὰ τίποτε· ὅλαι ὡσαύτως, χωρὶς κἀνενα δισταγμὸν, ὅταν ἡ ἄρα τῆς ἀποχωρήσεως πλησιάσῃ, βαδίζουσι πρὸς τὴν φωλεὰ ὡς ἀδελφαί, ποῦ ἔζησαν πάντοτε μαζί· ὅλαι ὑφαίνουσι, πρὶν νὰ κοιμηθῶν πυκνῶνουν ὀλίγον ἀκόμη τὸ σκέπασμά των καὶ ἔπειτα χώνονται μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἐπαναλαμβάνου τὴν ἐπαύριον, καὶ τὴν μεθεπομένην ἐν ἀνάγκῃ, τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, διὰ νὰ περιμαζεύσω τὰς τυχὸν καθυστερησάσας· κατορθῶνω μὲ τὴν μεγαλειέταν εὐκολίαν νὰ κενώσω καθ' ὀλοκληρίαν τὴν πρώτην φωλεάν καὶ νὰ μεταγγίσω τὰς κάμπιας της εἰς τὴν δευτέραν.

Τολμῶ καὶ καίτοι πλέον. Ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς μεταφορᾶς μ' ἐπιτρέπει νὰ τετρακλασιᾶσω ἐνὸς ὑφαντουργεῖου τὸν πληθυσμὸν, συγκεντρῶνω τὰς ἐργάτιδας τριῶν ὁμοίων ἐργοστασίων. Καὶ ἐὰν περιορίζωμαι εἰς τὴν αὐξήσιν αὐτῆν, δὲν εἶναι διότι παρατηρῶ ἐνδείξεις ἀνησυχίας εἰς ὅλο αὐτὸ τὸ πηγαινεκ' ἔλα· εἶναι μόνον διότι δὲν βλέπω τέλος εἰς τὸν πειραματισμὸν μου· τὸσον αἱ κάμπιαι ἀποδέχονται ἀκάκως πᾶσαν προσθήκην κατοίκων. Ὅσαι περισσότεραι τύχουσιν αἱ ὑφαντρίαι, τὸσον πλέον ὑφαίνουσι· πολὺ δικαιολογημένη βεβαίως συμπεριφορὰ.

Ἄς προσθέσωμεν, ὅτι αἱ μεταφερόμεναι δὲν ἀναπολοῦν διόλου τὴν πρώτην κατοικίαν των. Εὐρίσκονται πλησίον τῶν ξένων ὅπως εἰς τὸ ἰδικόν των σπίτι· κάμμία προσπάθεια δὲν γίνεται διὰ νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τὴν φωλεὰ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τὰ τεχνάσματά μου τὰς ἐξεπάτρισαν. Δὲν εἶναι ἡ ἀπόστασις, ποῦ τὸς ἀπογοητεύει· ἡ κενωθείσα κατοικία εὐρίσκεται τὸ πολὺ εἰς δύο ὀργυιῶν ἀπόστασιν.

Ἀργότερον, κατὰ Φεβρουάριον, ὅταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κάμμία καλὴ ἡμέρα ἐπιτρέπη μακρῆς θεωρίας ἐπὶ τῆς ἀμμου καὶ τῶν τοίχων τοῦ θερμοκηπίου, μὲ εἶναι εὐκὸν νὰ παρασιῶ εἰς τὴν συγχώνευσιν δύο ὀμίλων, χωρὶς κάμμιαν ἐκ μέρους μου ἐπέμβασιν. Ἄρκει νὰ παρακολουθῆσω μὲ ὑπομονὴν τὰς κινήσεις ἐνὸς στοίχου ἐν κινήσει. Μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς φωλεᾶς, τὸν βλέπω κάμμιὰ φορὰ νὰ εἰσέρχεται εἰς ἄλλην, ὀδηγούμενον ἀπὸ κάμμιαν τυχαίως παρουσιαζομένην μεταβολὴν εἰς τὴν διεξοδὸν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αἱ ξένη ἀνήκουσι εἰς τὴν κοινότητα, μὲ τὰ οὐδ' αἱ ἄλλαι δικαιώματα. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅταν αἱ κάμπιαι περιφέρονται τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ πεύκου, οἱ μικροὶ ὀρχικοὶ ὄμιλοι θ' αὐξάνουσι καὶ θ' ἀποκτοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑφαντριῶν, ποῦ χρειάζεται μία μεγάλη οἰκοδομή.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΙΩΗΡΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΙΔΙΟΦΥΙΑΙ

Παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔδειξαν ἀπὸ πολὺ μικρὰν ἡλικίαν μίαν σπανίαν ἰδιοφυίαν, δὲν εἶναι ὀλίγα. Ἡ ἱστορία μᾶς ἀναφέρει ἀρκετὰ καὶ σεῖς βέβια θὰ γνωρίζετε ἐξ αὐτῶν πολλά. Σήμερον θὰ σᾶς εἶπω μερικὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα εἴμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς θαῦμα.

Πρῶτον ἐξ ὧν σᾶς ἀναφέρω τὸ μεγαλοφυὲς παιδί, τὸν Χριστιανὸν-Ἐρρίκον Ἀϊνέκον· αὐτὸς ἐγεννήθη εἰς τὰ 1721 εἰς τὸ Λουμπεκ τῆς Γερμανίας. Ὄταν ἦτο δέκα μόλις μηνῶν, τὸ παιδί αὐτὸ εἴσχε ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τριγύρω του, καὶ μάλιστα ἐπρόφερε καὶ τὰ ὀνόματά των. Πρωτοῦ ἀκόμη κλείσει τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐγνώριζε, μὲ τὴν ὁδηγίαν τοῦ διδασκάλου του, τὰς σπουδαιότερας διηγήσεις τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. Καὶ ὅταν ἦτο δεκαπέντε μηνῶν, ἤρχισεν νὰ μελετᾷ τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν. Πρὶν ἀκόμη γίνῃ τριῶν ἐτῶν, τὸ παιδί αὐτὸ ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν τῆς Δανίας καὶ ἔμαθε κατόπιν νὰ ὁμιλῇ λατινικὰ καὶ γαλλικὰ.

Ἄλλο παιδί μεγαλοφυὲς ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης-Φίλιππος Μπαρτιέ. Αὐτὸς ἐγεννήθη τὸ 1721 εἰς τὸ Σβίμπαχ. Ὁ πατὴρ του ἦτο Γάλλος ἱερεὺς, ἤρχισεν δὲ νὰ διδάσκη τὸ παιδί του κατὰ τὸ δευτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἀφοῦ ὁ μικρὸς ἔμαθε γερμανικὰ, λατινικὰ, ἑλληνικὰ, ἑβραϊκὰ καὶ ἄλλας ἀνατολικὰς γλώσσας, καθὼς καὶ φιλοσοφίαν, μαθηματικὰ καὶ θεολογίαν, ἔγραψεν εἰς ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν βιβλίον, διὰ τοῦ ὁποῖου κατέρριπτε τὰς θεωρίας τοῦ Σιμωνὴλ Κρόλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευε τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ 1735, ὅτε ὁ Μπαρτιέ ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν, τοῦ ἐδόθη ὁ τίτλος τοῦ διδασκάλου ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Χάλς. Μετὰ ταῦτα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐσπούδασεν νομικά.

Τὸ τρίτον μεγαλοφυὲς παιδί, ποῦ θὰ σᾶς ἀναφέρω, ἐγεννήθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, ἦτοι εἰς τὰ 1800· ὄνομαζέτο Κάρολος Βίτε, ἔκαμε δὲ κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν τόσα θαυμάσια καὶ ἐκπληκτικὰ πράγματα, ὥσταν νὰ εἶχε ζήσει 83 ἔτη. Ἐνῶ ἦτο οὗτος ἀκόμη ἔφηβος, ἔγινε νομοδιδάσκαλος εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Χάλς καὶ ἠρμήνευσε τὸν Δάντε. Τεσσάρων ἐτῶν εἴσχε νὰ ὁμιλῇ λατινικὰ καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη ἐννέα ἐτῶν, ὅτε εἰσήχθη εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας.

ΠΟΙΟΝ ΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ

Εἶναι πολὺ περίεργον νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πόσον ζοῦν τὰ διάφορα ζῷα. Ἡ ἡλικία, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποθνήσκουν, εἶναι διάφορος καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀκόμη δὲν εἴμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ κανὲν σύστημα, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ὑπολογίζωμεν πόσα χρόνια ζῆ κάθε ζῷον.

Ἐν τούτοις, εἰξεύρομεν, ὅτι ἀπὸ τὰ θηλαστικὰ ζῷα τὰ μεγαλόσωμα ζοῦν περισσό-

τερον ἀπὸ τὰ μικρόσωμα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὰ πτηνά, διότι ὁ παραγάλος εἴμπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἰδίαν ἡλικίαν καθὼς καὶ ὁ ἀετός.

Ἀπὸ τὰ γνωστότερα μᾶς ζῷα σᾶς παραθέτω ἐδῶ μικρὸν κατάλογον: Οἱ πολύποδες ζοῦν 50 χρόνια. Ἡ βδέλλα ζῆ ἕως 27 ἐτῶν. Ὁ καρκίνος τῶν ποταμῶν 20. Ἡ ἀράχνη 1-2 ἔτη. Ὁ κἀνθαρος 5 ἔτη ἂν κλεισθῆ. Ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν 5 ἔτη, ἐνῶ ἡ ἐργάτρια μέλισσα 6 ἐβδομάδας. Ὁ μύρμηξ 15 ἔτη, ὅταν κρυβῆ. Τὰ ὄστρεα τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ 12-14 ἔτη. Τὰ μαργαριτοφόρα ὄστρεα τῶν ρυάκων ἕως 80 ἔτη.

Ὁ κυπρίνος, τὸ κοινῶς λεγόμενον σαζάνι, καὶ μερικὰ ἄλλα ψάρια ζοῦν 100 ἔτη. Ὁ βίτραχος τῶν κήπων ζῆ περισσότερον τῶν 10 ἐτῶν. Ὁ φρῦνος 40 ἔτη καὶ ἡ χελώνη 150 ἔτη.

Γνωστοτέρα εἶναι ἡ ἡλικία, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀποθνήσκουν τὰ πτηνά. Ὁ πτερινὸς ζῆ 15-20 ἔτη. Ὁ γλᾶρος 44. Ἡ χήνα 100 ἔτη. Ὁ κύκνος 102, ὁ ἐρωδιὸς ὁ ψαροφάγος 60 ἔτη, ὁ πελαργὸς 70, ὁ ἰεραεὶς 162, ὁ μέγας ἀετὸς 104, ὁ γυψ 118, ὁ βῦας, ὁ κοινῶς λεγόμενος μπουφος, 68 ἔτη, ὁ κόσσυφος 18 ἔτη, τὸ κανάρι 24, ὁ παραγάλος περισσότερα ἀπὸ τὰ 100 ἔτη.

Ἀπὸ τὰ θηλαστικὰ ζῷα, ὁ ὄνος 106 ἔτη ζῆ, τὸ ἄλογον 40-60, τὸ βῶδι 20-25, τὸ πρόβιον 20, ὁ σκύλος 28, ἡ γάτα 22, ὁ ἔλεφας καὶ ἡ φάλαινα 200 ἔτη.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΑΧΑΙ

Δὲν εἶναι δυνατόν βέβαια, νὰ μὴ ξεύρετε καὶ σεῖς, ὅτι μεγάλαι, τριτάται μάχαι γίνονται εἰς ὅλον τὸ δυτικὸν μέτωπον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, δηλαδὴ εἰς τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Γαλίαν. Ἀκούσατε δὲ καὶ σεῖς, ὅτι οἱ στρατοί, ποῦ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς μάχας αὐτάς, εἶναι στρατοὶ ἀπὸ ἑκατομμύρια στρατιωτῶν.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν δὲν θὰ ἦτο ἄσχετον νὰ συγκρίνῃ κανεὶς τὰς φοβερὰς αὐτὰς μάχας μὲ τὰς μάχας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἔως τώρα ἡ ἱστορία ἐθεωροῦσε ὡς τὰς μεγαλειτέρας.

Κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ἐπὶ Μ. Ναπολέοντος δηλαδὴ, ἀπὸ τοῦ 1793 ἕως τὸ 1815, εἰς διάστημα 22 ἐτῶν πολέμου, ἡ Γαλλία ἔχασε 2 ἑκατομμύρια στρατιωτῶν. Εἰς ἐννέα δὲ μάχας, εἰς τὰς ὁποίας αὐτὸς ὁ Ναπολέων ἔλαβε μέρος, αἱ ἀπώλειαι εἶναι αἱ ἑξῆς:

Μάχη	ἔτος	μαχηταί	φονηθέντοι-πληγωθέντοι
Ἀούστερλιτς	1805	148,000	25,000
Ἰένα	1806	98,000	17,000
Χιλάου	1807	133,000	42,000
Φρίδλανδ	1807	142,000	34,000
Ἐκμυλ	1809	145,000	15,000
Βάγγραμ	1809	370,000	44,000
Βοροδίνο	1812	263,000	75,000
Λειψία	1813	440,000	92,000
Βατερλό	1815	170,000	42,000

Πόσον μικραὶ φαίνονται αἱ μάχαι αὐταὶ ἔμπροσς εἰς τὰς σημερινὰς, εἰς τὰς ὁποίας μίχονται ἑκατομμύρια στρατιωτῶν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη!

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΑΙ

Ὁ δυστυχισμένος Τσάρος, ὁ ὁποῖος, καθὼς ξεύρετε, ἐσκοτώθη ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, ποῦ ἐπανεστάτησαν, ἦτο πολὺ καλὸς πατέρας, ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιὰ του καὶ συνειθίζε νὰ παίξῃ μαζί των.

Δὲν ἔκρινε δὲ μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ κατεσκεύαζε πολλὰς φορὰς αὐτὸς μόνος του τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν του. Ὁ Τσάρος ἀγαποῦσε πολὺ νὰ ἐργάζεται εἰς διαφόρους τεχνικὰς ἐργασίας.

Ὄταν ἦτο μικρὸς ὁ Τσάραβιτς, εἶχε κάμει μόνος του διὰ τὸ μοναδικὸ του ἀγῶρι ἓνα φεῖδι ἀπὸ ξύλο, τὸ ὁποῖον ἦτο ὅλως διόλου φυσικὸ καὶ δὲν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ διακρίνῃ, ὅτι ἦτο ψεύτικο. Εἶχε μέσα του ἓνα ἔξυπνον μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὸ φεῖδι νὰ κινῆται, καθὼς κινοῦνται ὅλα τὰ ζωντανὰ φεῖδια.

Δυστυχισμένος πατέρας! δυστυχισμένο παιδί!

ΩΡΑΙΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον εἶπαν οἱ ἀδελφοὶ του, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐρριψιν πέτρας εἰς τὸ ἄγαλμά του καὶ τοῦ ἔσπασαν τὸ χέρι δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

Ὁ μεγαλόψυχος ἐκεῖνος βασιλεὺς δὲν ἠθέλησεν οὔτε καν νὰ ἀκούσῃ τὰς κατηγορίας αὐτάς καὶ ἀπήντησε:

— Τί μοῦ ζητεῖτε; νὰ τιμωρήσω τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς; ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι διόλου, ὅτι εἶμαι πληγωμένος!

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ὁ διδάσκαλος. — Τί θὰ εἶπῃ μυστήριον;

Ὁ μαθητής. — Μυστήριον θὰ πῆ. . . ὅταν, ἡ μαμὰ κλειδῶνῃ τὸ δουλάπι καὶ εὐρίσκονται μολαταῦτα φαγωμένα τὰ γλυκά.

ΤΙ ΤΗΝ ΕΝΟΜΙΖΕ

Μία κυρία ἐρωτᾷ ἓνα μικρὸν παιδάκι:

— Εἶναι ἐλευθέρη ἡ μεγαλειτέρα σου ἀδελφή;

Καὶ ὁ μικρός:

— Μὰ τί τὴν ἐνομιζετε, κυρία μου, φυλακισμένη;

ΔΕΝ ΚΑΤΕΔΕΧΘΗΚΕ

— Δὲν ἐκτιμῶ διόλου αὐτὸν τὸν καθηγητὴν τῶν λατινικῶν.

— Τὸ παρετήρησα προχθές, ποῦ σὲ ἐξήταξε· δὲν κατεδέχθηκες νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς σ' ὅτι σ' ἐρωτοῦσε.

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 350)

— "Οχι, απήντησεν ἡ διδασκάλισσα, ἀλλὰ θὰ ἀκούουν, ὅταν ἡ κυρία διευθύντρια ἐξετάζη. Ἀργότερα θὰ μάθης εἰς ποίαν τάξιν θὰ καταταχθῆς καὶ ἀπὸ αὐρίου θὰ ἀρχίσῃς τὰ μαθήματά σου.

Ἡ Ἰλζα ἐπήγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐζήτησε τὰ τετράδιά της.

Αὐτὰ ἦσαν εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν, καὶ κυρίως τὸ τετράδιον τῶν συνθέσεων. Τὸ ἐστόλιζον διάφοροι κηλίδες μελάνης. Τὸ τετράδιον τῶν γαλλικῶν της δὲν τὸ εἶχε πάρει μαζί της. Ἐπειδὴ μερικὰ φύλλα του ἦσαν πολὺ μουντζουρωμένα, ἠθέλησε νὰ τὰ ξεσχίσῃ καὶ μὲ τὴν βίαν της τὸ ἐξέσχισεν ὅπως διόλου διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ δεῖξῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Ἡ Νέλλη, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἐργασίαν, εἶδεν μὲ ἀπορίαν τὰ καμώματα τῆς Ἰλζας.

— Μὰ τί κάμνεις; τὴν ἠρώτησε· θέλεις τὰ τετράδιά σου νὰ τὰ παρουσιάσῃς εἰς τὴν διευθύντριαν ἔτσι; δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται ἔτσι σὲ εἰδὼς τὸ χωριὸν σου, ποῦ σοῦ ἔκαμνε πρὶν μαθήματα; Δόσε μου τὰ γρήγορα· θὰ σοῦ βάλω καινούρια ἐξώφυλλα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ γίνουσι φιλόκαλα καὶ δὲν θὰ βλέπῃ κάποιος τῆς μελανιῆς.

— Δὲς τὰ ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἰλζα θυμωμένη, ἔτσι εἶναι πολὺ καλὰ, δὲν μὲ μέλει, ἀν ἡ διευθύντρια ἰδῇ τῆς μελανιῆς ἢ ὄχι.

— Μὴ θυμῶνεις ἔτσι, Ἰλζα· εἶσαι ἀκόμη μικρὰ καὶ χωρὶς τάξιν κόρη. Θὰ σοῦ εἶναι εὐχάριστον, ἀν ἡ κυρία διευθύντρια πιάσῃ τὰ τετράδιά σου μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της, τὰ σηκώσῃ ὑψηλὰ καὶ τὰ δεῖξῃ μὲ περιφρόνησιν εἰς τοὺς ἄλλους; Ἄ! ὄχι! δὲν θὰ σοῦ εἶναι οὔτε εὐχάριστον, οὔτε ἀδιάφορον, καὶ κυρίως, ὅταν ὁ διδάσκαλος τῶν γλωσσικῶν μὲ τὸ εἰρωνικὸ γέλιο του σὲ ἰδῇ πλαγίως καὶ σ' ἐρωτήσῃ: «τί ἡλικίαν ἔχετε, δεσποινίς;»

Μολοντί ἡ Ἰλζα ἦτο ἀνυπόμονος καὶ ἐφώνησε μὲ θυμὸν, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐμιλήσῃ κάποιος τὴν ὥραν γιὰ τὰ «κουτὰ αὐτὰ τετράδια», μολαταῦτα ἡ Νέλλη κατάρθωσε νὰ ἐπιβῇ καὶ διώρθωσεν τὰ τετράδιά της.

— Νά, τώρα εἰμφορεῖς νὰ πᾶς, τῆς εἶπεν ἡ Νέλλη, ἀφοῦ καὶ τὸ τελευταῖον τετράδιον τῆς Ἰλζας τὸ ἐκάλυψε μὲ νέον μπλε ἐξώφυλλον. Τώρα, εὐχαρίστησέ με διὰ τὸν κόπον μου.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, Νέλλη, ἐφιθύρσεν ἡ Ἰλζα. Πῶς εἶναι δυνατόν πάντοτε νὰ εἶσαι τόσο μαλακὴ καὶ τόσο ὑπομονητικὴ! ἐγὼ αὐτὸ δὲν εἰμφορῶ νὰ τὸ κάμω.

— Ἄχ! θὰ τὸ μάθης, παιδί μου· εἶσαι ἀκόμη ἕνα μικρὸ τρυφερὸ πουλάκι, ἀπήντησεν ἡ Νέλλη.

Εἰς τὰς ἑνδεκά ἐπήγεν ἡ Ἰλζα κάτω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συνεδριάσεως. Ὅτε ἐμβήκεν ἐκεῖ, γύρε πολλοὺς διδασκάλους καὶ μερι-

κὰς διδασκαλίσσας. Ὅλοι ἐκάθητο τριγύρω μιᾶς τραπέζης καὶ ἡ διευθύντρια εἰς τὸ μέσον.

— Ἐλα κοντά, Ἰλζα, εἶπε καὶ ἐσύστησε μὲ δύο καλὰ λόγια τὴν νέαν μαθήτριά σου εἰς τοὺς μέλλοντας διδασκάλους της.

Κατόπιν ἡ διευθύντρια ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἰλζαν τὰ τετράδιά της. Τὸ τετράδιον τῶν συνθέσεων ἔφερε κατὰ πρῶτον εἰς τὰς χεῖράς της. Τὸ ἐφυλλομέτρησε, τὸ ἀνέγνωσε καὶ συχνὰ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Ὁραῖες, πολὺ καλὰς ἰδέας, εἶπεν εἰς τοὺς διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι ἐκάθητο πλησίον· ἀλλὰ κοντὰ εἰς τὰς ὁραίας αὐτὰς ἰδέας βλέπει κάποιος καὶ πολλὴν ἀπροσεξίαν εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. Ἰδέτε ἐδῶ, παραδείγματος χάριν, τὴν λέξιν ἡμεῖ: τὴν ἔγραψεν ἡμεῖς καὶ τὴν χώσαν μὲ ο. Ἄ! ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις διὰ νὰ διορθώσωμεν. Πῶς γράφεται ἡ λέξις χώρα, Ἰλζα; εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἰλζα δὲν ἐφραντάζετο, ὅτι ἡ ἐρώτησις ἐκείνη ἦτο σοφρά. Μήπως ἦτο πλέον κορίτσι τῆς τάξεως τοῦ ἀλφειοκτερίου; Δι' αὐτὸ ἐδίσταζε νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ἡ διευθύντρια ὁμοίως δὲν ἠττιεῖτο καὶ εἶδεν μὲ ἀπορίαν τὴν σιωπηλὴν Ἰλζαν.

— Πῶς γράφεται ἡ χώρα; ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω, ἐπανέλαβε μὲ τόνον τόσο ἀσθηρὸν, ὥστε ἀφαίρουσε καθε ἀμφισβολίαν, ὅτι ἡ διευθύντρια ἠττιεῖτο.

Ἡ Ἰλζα ἐκατσούφισσε, ἔσφιξε τὰ χεῖλη ἀπὸ πείσῃ καὶ ἐπρόφερε τὰ γράμματα χω-ρ-α τόσο γρήγορα, ὥστε κάποιος δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ἐπειτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν διευθύντριαν.

— Καλὰ τὸ ἐνόησα, παρετήρησεν ἡ διευθύντρια· ἦτο κάποιος ἀπροσεξία. Τοῦ λοιποῦ νὰ γράφῃς τὰς συνθέσεις σου μὲ περισσοτέραν προσοχήν. Πρὸς μοῖα λάθη δὲν κάμουν αἱ συμμάθητριάς της τάξεως σου.

Ἡ Ἰλζα ἐξητάσθη εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Κάποτε ἀπαντοῦσε πολὺ γρήγορα καὶ κάποτε πολὺ ἀνόητα. Ὁ καθηγητὴς τῶν γλωσσικῶν ἔχαμογάλα, ὥστε ἡ Ἰλζα ἐθύμωνε καὶ τὸ αἷμα ἀνέβαινε ἕως εἰς τὴν τριχὴς τῆς κεφαλῆς της. Ἐστρεψε τὸ μανθλι τῆς πολὺ νευρικὰ.

Εἰς τὰ γαλλικὰ ἀπήντησε καλῶς. Ὁ καθηγητὴς τῶν γαλλικῶν, ἕνας γηραιὸς κύριος μὲ ἄσπρα μαλλιά, τὴν ἠρώτησε καὶ ἡ Ἰλζα ἀπήντησε γρήγορα καὶ χωρὶς λάθος. Τὸ ἴδιο ὁμοίως δὲν συνέβη καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀγγλικῶν.

— Τώρα εἰμφορεῖς νὰ πηγαίνῃς, κόρη μου, εἶπεν ἡ διευθύντρια. Θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀργότερον εἰς ποίαν τάξιν θὰ καταταχθῇς.

Ὅτε ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τῶν ἐξετάσεων ἡ Ἰλζα, οἱ διδάσκαλοι ἀπεφάσισαν νὰ τὴν κατατάξουν δι' ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα εἰς τὴν δευτέραν τάξιν, διὰ τὰ γαλλικὰ ὁμοίως εἰς τὴν πρώτην.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΘ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΑΚΟΜΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΞΕΛΠΤΟΝ

Σὰς εἶχα εἰπεῖ προχθές, ὅτι ἡ ὑπερναίσθησις, τὸ εὐξελπτὸν, δὲν εἶναι μικρὸν ἐλάττωμα, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὸ παράγονται τόσα καὶ τόσα ἄλλα. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ νομιζώμεν, ὅτι οἱ εὐξελπτοὶ χαρακτῆρες δὲν ἔχουν ἄλλο ἐλάττωμα. Μία εὐξελπτος κόρη κατ' ἀνάγκην ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλαττώματα.

Ἐν πρώτοις, εἶναι ζηλιάρα.

Μὴ τολμήσετε νὰ ἐπαινεῖτε ἐμπρὸς της μίαν ἄλλην διὰ τὸ ὁραῖόν της φῶρμα ἢ διὰ τὰς προόδους της εἰς τὴν μουσικὴν. Ἡ εὐξελπτος κόρη εὐθὺς θὰ θυμῶσῃ καὶ θὰ τὸ θεωρήσῃ προσβολὴν κατὰ τοῦ ἐαυτοῦ της. Δὲν εἶναι ἐκ φύσεως ζηλιάρα, ἀλλὰ διότι εἶναι εὐξελπτος, δὲν κατορθώνει νὰ μὴ ζηλεύσῃ κάποιαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ἀνωτέραν της.

¶

Κατόπιν, μία εὐξελπτος κόρη κάμνει πολλὰς τρέλλας.

Ἀκούει κάτι, βλέπει κάτι, τὰ νεῦρά της τὴν ἐρεθίζουν, γίνονται ἐκτός ἐαυτῆς καὶ τότε; Τότε ὅ,τι λέγει, ὅ,τι κάμνει, δὲν εἰμφορεῖ νὰ τὸ ἐξελέγῃ ἢ λογικῆς της καὶ δι' αὐτὸ λέγει ἀνοησίας, κάμνει ἀπροσβλήσιμα, ὑβρίζει, θυμῶνει, κτυπᾷ, κάμνει χυδαιότητος.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, ὅτι οἱ θυμωμένοι ἄνθρωποι διαφέρουν ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς μόνον κατὰ τὸν χρόνον, διότι ὁ θυμωμένος εἶναι δι' ὀλίγα λεπτὰ τρελλός, ἐνῶ ὁ τρελλός εἶναι διὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἔτη...

Ἀλλὰ διὰ μίαν εὐξελπτον, ἡ ὁποία κάθε λίγο καὶ λιγάκι θυμῶνει καὶ εἶναι διαρκῶς μ' ἄλλους λόγους θυμωμένη, τί πρέπει ἄλλο νὰ εἰποῦμεν, παρ' ὅτι εἶναι καὶ διαρκῶς τρελλή!

Τὸ λογικόν, ἡ σκέψις, ἡ ψυχραιμία μᾶς κάμνουν νὰ συγκρατούμεθα ὅταν λείψουν αὐτὰ, τότε αἱ πράξεις μας εἶναι πράξεις τρελλῶν ἢ ἀνόητων.

Παρετήρησα, ὅτι τὰ περισσότερα μαλώματα, ποῦ γίνονται εἰς τὰ σπίτια, προέρχονται ἀπὸ τὸν εὐξελπτον χαρακτῆρα τῶν κοριτσιῶν μας. Τὰς λέγει κάτι ἡ μαμὰ, πάντοτε διὰ τὸ καλὸν των, καὶ ἐκεῖνα μὴ γοῦν τῆς φωνῆς, κτυποῦν τὰ πόδια των, κινοῦν τὰ χεῖρα των. Ὄ! τὰ κορίτσια ἐκεῖνα νὰ εἶχαν μίαν φωτογραφίαν των, διὰ νὰ ἰδοῦν τί εἶναι καὶ τί γίνονται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θυμοῦ των!... Θὰ εἶδον πόσον ἀσχημαί γίνονται, πόσον ἐξαγριώνεται τὸ πρόσωπόν των, πόσον χάνουν.

¶

Τὸ εὐξελπτὸν δὲν φεύγει μὲ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ μάλιστα μεγαλώνει. Νεάνιδες, ποῦ εἶναι εὐξελπτοὶ, καὶ ὅταν μεγαλώσωσιν καὶ γίνουσι σύζυγοι καὶ μητέρες, θὰ γίνουσι περισσότερον ἀκόμη εὐξελπτοὶ. Θὰ γίνουσι δυστυχεῖς καὶ θὰ κάμουν καὶ τοὺς ἄλλους δυστυχισμένους.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Κατὰ σκοτεινὴν τινα νύκτα τυφλὸς τις περιεπάτει εἰς τὰς ὁδοὺς πόλεως, κρατῶν ἀνημμένον λύχνον καὶ στάμνον ἐπ' ὤμου.

— Φίλε, προσεφώνησέ τις τὸν τυφλόν, εἰς τί σὲ χρησιμεύει τὸ φῶς τοῦτο; Καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ δὲν σοι εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ;

— Ναί, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ τυφλός, τὸ φῶς ὅμως τοῦτο δὲν τὸ φέρω χάριν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ χάριν τῶν ἄλλων, ἵνα προσέχωσι μὴ προσκρούσωσιν εἰς ἐμὲ καὶ θραύσωσι τὴν λάμπην μου.

ΔΡΟΣΙΕΡΑ ΠΝΟΗ

Η ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐξῆ ποτὲ πρίγκηψ τις, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐπισκέπτεται τὸς φυλακὰς τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνηα.

Μίαν ἡμέραν εἶδεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς πέντε φυλακισμένους. Τοὺς ἐσταμάτησε καὶ τοὺς ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐφυλακίσθησαν.

Ὁ πρῶτος εἶπεν, ὅτι ὁ δικαστής, ὁ ὁποῖος τὸν ἔδικασε, τὸν ἐχθρεύετο. Ὁ δεύτερος, ὅτι εἰς μάρτυς εἶχε ψευσθῆ. Ὁ τρίτος, ὅτι εἶχεν ἐνοχοποιηθῆ κατὰ λάθος. Καὶ τέλος ὁ τέταρτος, ὅτι τὸν ἐξέλαβον ὡς ἐνοχὸν ἀντὶ ἄλλου. Δι' αὐτὸς τὸς αἰτίας τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐστράφη πρὸς τὸν πέμπτον καὶ εἶπε:

— Καὶ σὺ διαίε εἶσαι ἐδῶ;

— Ἄλλοίμονον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἔκλεψα πενήντα λίρας καὶ δὲν τολμῶ νὰ ζητήσω συγχώρησιν.

— Τότε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ ζῆς μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι λέγουν, ὅτι δὲν ἐπράξαν τίποτε.

Καί, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δεσμοφύλακα, εἶπε:

— Λίσε τίς ἀλύσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; δὲν προσέθεσεν εἰς τὸ ἐγκλημά του τὴν ἀμαρτίαν τοῦ νὰ ψευσθῆ.

Ὀυτως ἀντημείφθη ἡ φιλαλήθεια τοῦ καταδίκου τούτου.

(Μετάφρασις)

ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΜΙΣΘΕΣ

Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

Ὁ μικρὸς Κῶτσος, εἶα χρησιμὸς παιδάκι, ποῦ ἦτο τῶν γονίων του τὸ κομάρι, προσεβλήθη ὑπὸ σιβοῦς ἀουενίας. Οἱ γονεῖς του ἐφώνησαν τὸν ἰατρὸν τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπεν, ὅτι τὸ τέκνον των, διὰ νὰ γίνῃ καλά, ἀπαιτεῖτο μεγάλη δόσις. Τοὺς ἔδωκε, λοιπόν, φάρμακα καὶ ἀνεχώρησεν. Οἱ γονεῖς τοῦ Κῶτσου κατέβαλον ὅλας τὰς προσπάθειάς των, διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὸν μονάκριβόν τους υἱὸν εἰς τὴν ὑγίαν του. Ὁ ἰατρὸς ὁσάκις ἐπήγαγε, τὸν εὕρισκε καλλίτερα, πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχαιρον οἱ γονεῖς του. Ἀφοῦ ἐπέρασεν μερικαὶ ἑβδομάδες, ὁ Κῶτσος ἔγεινεν ὀλίγον καλά... Τώρα ὁ ἰατρὸς τὸν ἐπέτριψε νὰ τρώγῃ καὶ ὀλίγον

ζωμόν. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο ὁ Κῶτσος, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ τρώγῃ φαγητιὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ γονεῖς του.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸν ἔδιδον, διὰ τοῦτο, διε ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ του ἐπήγεε εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ ζεστάνῃ τὸ γάλα του, οὗτος ἐσηκώθη, ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον καὶ ἔφαγε φαγὶ καὶ ἄρτον. Ὁ Κῶτσος, μόλις ἔφαγεν, ἔπεσε λιπόθυμος!... Φαντασθῆτε τὴν λύπην τῆς μητρὸς του, ὅταν ἤλθε καὶ εἶδε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τοιαύτην κατάστασιν!... Προσεκάλεσεν ἀμέσως τὸν ἰατρὸν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Ὁ Κῶτσος ὀλίγας ἡμέρας ἔζησεν ἀκόμη...

Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαιμαργίας!...

ΓΟΡΓΟΣ ΔΕΛΦΙΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

* Μὴ ἐμπιστεύου εἰς τὰς γνώσεις ἀνθρώπου, λέγοντος, ὅτι τὰ εἰξεύρει ὅλα. Ἄπ' ἐναντίας, κατὶ εἰξεύρει ὁ λέγων, ὅτι δὲν εἰξεύρει τίποτε.

* Ὁ πιστεύων εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀνώτερος τοῦ μὴ πιστεύοντος.

* Κάνεις δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του, οὐδὲ δυσαρεστημένος ἀπὸ τὸ πνεῦμά του.

* Μεταξὺ τιμῆς καὶ χρήματος προτιμήσατε πάντοτε τὸ πρῶτον.

* Ἄνθρωπος χωρὶς μυαλό, εἶναι πλεῖον χωρὶς πηδάλιον. Ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά, εἶναι πλεῖον χωρὶς μηχανήν.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΟΣ

Ο ΔΑΣΟΦΥΛΑΞ

Εἰς τὴν ἄκραν μεγάλου δάσους, κάτωθεν γηραιῶ τινος πλατάνου, ὑψήρχεν ἐκτισμένη μικρὰ καλύβη, κατοικουμένη ὑπὸ τοῦ δασοφύλακος τοῦ δάσους, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ. Ὁ δασοφύλαξ οὗτος ἀπὸ δεκαετίας ἐξετέλει τὸ ἱπίποιον τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἄλλ' ἐν μόνον ὄνειρον εἶχε: νὰ σπουδάσῃ τὸν υἱὸν του.

Στερούμενος ὅμως τῶν ἀπαιτηθέντων χρημάτων, ἔλυπειτο κατάκαρδα, βλέπων τὸν καιρὸν παρερχόμενον καὶ τὸ ὄνειρόν του μὴ πραγματοποιοῦμενον. Μὲ τὸν μικρὸν μισθόν, ποῦ ἐλάμβανε, μόλις ἐκόλυπε τὰ ἐξέδρα τῆς πταχικῆς του οἰκίας.

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐξῆλθε περὶ τὴν μισημβρίαν μὲ τὴν καρβίαν ἐπὶ τοῦ ὄμου του πρὸς τὸν γύρον τοῦ δάσους. Ἐνῶ, λοιπόν, ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ δάσους σιγοτραγουδῶν, αἴφνης ἐσταμάτησεν ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε μυκηθμοίς. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν, ὅτι ἠπατήθη, ἀλλ' αἴφνης οἱ μυκηθμοὶ ἐδιπλασιάθησαν· μία σπαρακτικὴ φωνὴ ἠκούσθη:

— Βοήθεια, βοήθεια!

Ὁ δασοφύλαξ, λοιπόν, μὲ ὑψαμένην τὴν καρβίαν, ὤρμησεν πρὸς τὰ πρόσω.

Φρενὴ αἴφνης τὸν κατέλαβε· παρετήρησε κάτωθεν μεγάλης δρυὸς περαστίαν τίγριν,

πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὁποίας ἔκειτο λευκὸς τις ἵππος καὶ ὠραῖον τυφέκιον. Ὁ δασοφύλαξ, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρησε τὸν υἱὸν τοῦ πρίγκηπος αὐθέντου του. Δὲν χάνει, λοιπόν, καιρὸν, κάμπτει ὀλίγον τὸ γόνυ καὶ πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα, εὐροῦσα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ θηρίον, τὸ κατέρριψε νεκρόν. Διὰ μιᾶς ὁ πρίγκηψ πηδᾷ καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σωτήρος, καταφιλῶν αὐτόν.

Ἀκούσασα τὸν πυροβολισμόν, διὰ μιᾶς κατέφθασε καλπάζουσα ἡ συνοδεία του. Τότε διηγήθη εἰς τὸν δασοφύλακα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πῶς, καταδιώκων ἔλαφον, εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅτε ἀνεπήδησεν ἕκ τινος λίκκου ἡ τίγρις αὐτῆ καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτῆς, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς δρυὸς ταύτης διὰ νὰ σωθῆ, καὶ θὰ ἦτο νεκρός, ἂν δὲν τὸν ἔλυπειτο ὁ Ὑψιστος καὶ ἔστειλε σωτήρα.

Ὅλοι συνέχαιρον τὸν δασοφύλακα καὶ ἐθαύμαζον τὴν ἀνδρείαν του.

Τὴν ἐπομένην ὁ πρίγκηψ ἐδώρησεν εἰς τὸν δασοφύλακα ὠραῖαν οἰκίαν, τὸν δὲ υἱὸν του εἰσήγαγεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον, διὰ νὰ σπουδάσῃ, εὐγνωμονῶν διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ υἱοῦ του.

Τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπίστευε νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ δασοφύλαξ, ἐξεπληροῦτο ἤδη, ὁ δὲ υἱὸς του, χεῖρς εἰς τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος, ἐγένετο μέγας ἐπιστήμων.

(Μετάφρασις)

ΑΡΗΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΦΥΤΟΝ

Δύο ὑπηρετίαι, ἡ Μαρία καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἔφερον ἐκάστη ἀνὰ ἓν βαρὺ κάνιστρον· ἡ μία ἐγόγγυζεν ἐξακολούθητικῶς καὶ παρεπονεῖτο διὰ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς· ἡ ἄλλη ἰγέλα, χαριεντιζομένη, διότι τῇ ἐφαίνετο ὑποφερτόν.

— Ἀπὸ πόσον βάρος, ποῦ φέρεις, πῶς σὲ μένει διάθεσις δι' ἀσπιδισμούς, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀφοῦ τὸ κάνιστρόν σου ἀφ' ἑνὸς εἶναι βαρύτερον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν εἶσαι περισσότερο δυνατὴ ἀπὸ ἐμέ;

— Διότι ἔθεσα μέσα εἰς τὸ κάνιστρόν μου ἓνα μαγικὸν φυτόν, τὸ ὁποῖον ἐλαφρύνει τὸ βάρος, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, πόλιν γελώσα.

— Σὲ παρακαλῶ, εἰπέ μου, Μαρία, ποῖον εἶναι τὸ πολύτιμον αὐτὸ φυτόν; Ἐπεθύμουν νὰ ἔχω ἐν τοιοῦτο, διὰ νὰ ἐλαφρύνω καὶ τὸ ἰδικόν μου κάνιστρον.

— Τὸ φυτόν, ποῦ ἐλαφρύνει ὅλα τὰ φορτία τοῦ ἀνθρώπινου βίου, εἶναι ἡ ὑπεμονή, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ εἰμπερεῖς νὰ προσθέσῃς εἰς τὸ κάνιστρόν σου, διὰ νὰ μὴ νομίσης, ὅτι κοινάρεσαι τόσον πολὺ, ἀπήντησεν ἡ Μαρία.

(Μετάφρασις)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΕΜ. ΕΥΚΑΙΔΗΣ

‘Ο Ίθαμενός με έρωτά, τί πρέπει να κάμνουν τα παιδιά, όταν οι γονείς των έχουν ελατιώματα μεγάλα. Βεβαίως έν παρόμοιον ζήτημα, τόσον γενικόν και τόσον σοβαρόν, δεν εμπορεί νά έξετασθῆ εἰς τήν αιτήλην τήν σιανήν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Παιδικοῦ· έν τούτοις ἀπαντῶ δι’ ὀλίγων τῶν σκέψεις μου. Περί ποιων ελατιωμάτων τῶν γονέων ὁμιλεῖς; Ὑπάρχουν πολλά, τὰ ὅποια θεωροῦνται ελατιώματα ἀπό τοὺς μικροὺς και ὁμοί; δέν εἶναι. Ἡ παιδική των κρίσις δέν εμπορεῖ νά τὰ ἐννοήσῃ ὅλα. Δι’ αὐτὸ πρέπει νά ἀπέχων ἀπό κάθε τι, τὸ ὅποιον θά παρᾶξῃ τήν φιλοτιμίαν τῶν γονέων. Μὲ ἄλλον τρόπον σκέπτονται οἱ μεγάλοι και με ἄλλον οἱ μικροί. Ὅταν ὁμοί τὸ ελατιώμα τῶν μεγάλων εἶναι και μεγάλο και φα-ερὸ πλέον, όταν π. χ. ὁ πατήρ εἶναι μέθυσος, τὸ παιδί πρῶτον ἀπ’ ὅλα πρέπει νά κάμῃ ὑπομονήν, ἂν δὲ εἶναι μεγάλης ἡλικίας και ἔχῃ ἀνάπτυξιν, τότε εμπορεῖ με τὸν λεπτότερον τρόπον και με τὸν ἀπειτούμενον σεβασμὸν νά εἰπῆ εἰς τὸν πατέρα του τὰ κακὰ τῆς μέθης. Πολλάκις εἰ συμβουλοῖ τῶν μικρῶν πρὸς τοὺς μεγάλους ἔφεραν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Αὐτὰ εἶχα νά σοῦ γράψω, φίλε μου, εἰς τὸ ἐρώτημά σου· τὸ θέμα αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπον νά τὸ πραγματευθῆ κάποιος εἰδικὸς συνεργάτης μου.

Μάλιστα, Κόρη τοῦ ἄγρου, οἱ ἐρώσεις τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι και αὐτὸ ἓνα μάθημα, εἰς τὸ ὅποιον διδόν μεγάλην σημασίαν τὰ ξένα παρθεναγωγεῖα. Γνωρίζω, διαι εἰς μερικά ἐξ αὐτῶν ἰγίνετο ἓκ μέρους τῆς διευθυντικῆς ἐπαδοχῆ τῶν μαθητηρίων, και αἱ μαθήτριά εἰλλον ἰδέχοντο τὰς συμμαθητριά των και αὐτὴν τὴν διευθύντριαν, ὡσαν εἰ ἦσαν εἰσοδέσποιαι. Ἐπίσης οἱ μαθήτριά ἀνέλαβανον και αἰσιράν, μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδαν, τὴν διευθύνειν, και ὅλα αὐτὰ διὰ νά ἐξασκηθοῦν πῶς νά φέρωνται εἰς τὴν κοινωνίαν, πῶς νά ὁμιλοῦσι πρὸς τοὺς ἴσους τοὺς ἀνωτέρους και τοὺς κατωτέρους των. Μοῦ ζητεῖς, νά σοῦ ὑποδείξω βιβλίον διὰ τούτους κανόνας τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς; Ἐλληνικὸν ὑπάρχει ἓν εἰς τὴν σειράν τῶν «Ὁφελίμων Βιβλίων». Αὐτὸ σοῦ ὑπερρεκτεῖ ἀργότερα εἰμπορεῖς νά διαβάσῃς τὸ «Savoir Vivre» τῆς baronne Stafe. Ἐκεῖνο ὁμοί, τὸ ὅποιον σοῦ σενιοῦν, δέν εἶναι νά διοδεύῃς τούτους κανόνας τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ νά γυμνάξῃς, νά οὐς ἐκτελέῃς, και ὅταν εἶσαι μόνη, σπῆτι σου, με τοὺς ἰδικούς σου και τοὺς συγγενείς σου. Ἀλλοίμοιον εἰς τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θά θέλῃ νά κάμῃ εὐγενεῖς χειρονομίας και κινήσεις μόνον ἀπέναντι τῶν ξένων· θά πάθῃ και φοβερόν, διότι με τὴν ἀδεξιότητά του θά δείξῃ, ὅτι ἡ εὐγένεια δέν εἶναι ριζωμένη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ἀλλὰ εἶναι ξένον μάθημα, τὸ ὅποιον ἀποστηθίζει χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ.

Σοῦ ἤρσαν οἱ διαγωνισμοί μας, Ἀναξίμαδρε; Τὸ Παιδικὸν ἐπίτηδες τούτους ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὅπου αἱ παύσεις τλειόνοον, ἀλλὰ και τὸ σχολεῖα ἔέν ἤρχισαν ἀκέρμη ὀριστικῶς τὸς ἐργασίας των. Τὸ πᾶντα, λοιπόν, τῶν παιδίων εἶναι ἐκτετασμένον ἀφ’ ἐνός και δέν ἔχει καθήκοντα εἰς ἄλλου. Περιμένομεν, λοιπόν, νά ἰδοῦμεν ὅμοια ἔργα σας, εὐχα ἰμνητομέα.

Ἡ Ἰωάννα Γ. Κολινοῦ μοῦ γράφει μίαν ἐκτετῆ ἐπιστολήν, διὰ νά με ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν τῆς. Εἰ, τὸ γράμμα τῆς οὐτό, ἀφοῦ μοῦ ἐκδηλώσει πολλά καὶ φιλικὰ οἰοθήματα, μοῦ ἀφέρει ἓν λυπηρόν, εἰς τὸ ὅποιον κατέστη μάρτυς. Σὰς παραθέτω τὴν σχετικὴν περικοπήν τοῦ γράμματός τῆς: «Εἰς τὸν αὐλόγυρον τῆς ἐκκλησίας ἐκτένετο σήμερον τὸ πρῶτὸ ἓνα μικρὸ ἀγοράκι και ἰπλοῦσεν ἰφημερίδας, μεταξὺ τῶν ὀλοίων ἦτο και τὸ ἀγαπητόν «Ἀσ’ Όλα». Δίφνης ὁ καιδηλάτης τὸ πλησιαζε και τὸ διατάσσει νά φύγῃ με τρόπους μικροὺς και βαταύσους, ὁμοίων συνάμα τὸν μικρὸν ἰφημεριδοπάλην, διὰ θά σχίσῃ τὰ φύλλα του, εἰάν ἐβράδυνε νά ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Ὁ μικρὸς ἐκλαίει, λέγων, ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχὴς και ὅτι ἐπερίμενεν ἀπὸ τὸν κόσμον, ποῦ

ἦτο συναγμένος εἰς τὴν ἐκκλησίαν και θά ἐβγαίνε μετ’ ὀλίγον, ὅπως πωλήσῃ τὰ φύλλα του και φέρῃ τὸ χρῆμα εἰς τὴν μητέρα του και τὴν μικρὰν ὀδελοφὴν του. Εὐτυχῶς ὁμοί μερικοὶ φιλεῦνπλαγχοὶ ἄνθρωποι ὑπερησπίθησαν τὸν μικρὸν, ὑπέδειξαν εἰς τὸν καιδηλάτην, ὅτι εἶχεν ἄδικον, ἐνῶ οὕτως ἐξηκολούθει νά ὑβρίζῃ· τέλος ὁμοί ἀπεμικρύνθη, ἀπειλῶν, διὰ θά ἐκδικηθῆ, εἰῶ ὁ κόσμος ἠγόραζε τὸς ἰφημερίδας τοῦ μικροῦ, διὰ νά τὸν βοηθήσῃ. Ἡ μικρὰ μας φίλη κατόπιν κάμνει κρίσιν διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν τοῦ καιδηλάτου και με ὠραίαν ἀποσιροφὴν συνιστᾷ και προτείνει ὅμοι τὰς ἀναγνωστριάς τοῦ Παιδικοῦ, ὅμοι σπεύσων και στείλουν τὰ βιβλία των εἰς αὐτό, διὰ νά μοιρασθοῦν μεταξὺ τῶν πτωχῶν και ὑποστῆς ἀξέησῃ ἡ γνώσις. Ἡ ἰδία στέλλει ὁ κόσμος, λυπεῖται δὲ διότι τὰ ἄλλα τῆς σχολικὰ βιβλία τὰ εἶχε προηγουμένως δώσει εἰς πτωχὰ παιδιά. Ἐδχαριστίας ἀναμένω τὴν συλλογὴν σου.

Ἐδιάβασα τὸς σκέψεις σου. Μικρὸ Στρατ., τὰς ὀμοίαις μοῦ ἐκθέσεις εἰς ἓν ἐκτετῆ γράμμα σου· εἰς πολλὰ συμφωνῶ και εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης. Πλὴν ἔχω νά σοῦ ἀπαντήσω, εἰς τὸ Παιδικὸν ἀπευθύνεται πρὸς ὅμοι τὸς παιδικῆς ἡλικίας και συνεπῶς ἀφείλει νά ἔχῃ ὕλην και σοβαρόν διὰ τούτους ἰφημους και σκεπτομένους, και ἀφείλῃ διὰ τούτους μικροτέρους. Μὴ κρίνης μόνον, λοιπόν, με τὴν ἡλικίαν σου. Ὅσα εἶχες γραμμένα με τὸ μολύβι δέν κατώρθωσα νά τὰ διαβάσω, διότι εἶχαν σχεδὸν οθωσθῆ. Τὸ ζήτημα τοῦ σχήματος διορθῶνται, διότι ἓνας καλὸς βιβλιοδέτης εἰμπορεῖ νά τὰ δέσῃ θαυμάσια. Περιμένω τὴν συνεργασίαν σου.

Τὸ ποιηματάκι Τὰ λουλούδια τῆς Ἐλπίδας, τὸ ὅποιον ἔφεραν ἐπιλογεφὴν Ἀννέτα Ἀνδρουβάδου, ἀνέει εἰς τὴν ἀναγνωστριάν μας Ἀνναν Περιοτερά, ἡ ὁμοία ἐχρησιμοποίησε τὸ πρῶτον ὡς ψευδώνυμον. Ἐλάδομεν τὸ ἀποσταλὸν, αὐτὸ ὁμοί δύναται νά δημοσιευθῆ, πάντοτε ὁμοί ἐπὶ πληρωμῆ.

Πληροφορῶ τὸν Ἀθηνᾶ Λαφινεμην, διὰ ἀναμένεται ἡ συνεργασία του. Διαι δέν με εἰς εἰς εἰς, ἀγοπητῆ τὴν διευθύνειν σου; δι’ αὐτὸ ὁμοί ἀπαντῶμεν με τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Παιδικοῦ.

Ἐπεκρίθησαν: «Ὁ ἀρροσκνητής» Κωνσ. Ε. Ρεῖτοπούλου — «Οἱ παλῆτιμοὶ ἀστέρες» Χαριτοβρότου χροσολίδου — «Ἡ κακὴ συναστροφὴ» Κύματος τοῦ Βοσπόρου — «Πρότυπον υἱικῆς στοργῆς» Γεωργίου Μ. Βουτεῖα — «Υἱικὴ στοργὴ» Μυρωδάτης Γαζίας — «Ὁ κηφός» Μαρίας Μόσχου — «Ἐντομος συνεργασίας» Ἰωάννου Μπαρόβου — «Ὁ κλέπτης» Ὑψηλίου ἀειοῦ — «Νακρὸ λουλούδι» Σαυθίλλης Τσάτσινα — «Στὴν φλαμουριά μου» Ἰωάννας Γ. Κολινοῦ — «Τὰ δύο παιδιά» Γεωργίου Δελφίνου.

EIPHHH

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀσ’ Όλα».

Κατάλογος ΙΔ’.

Μαίρη και Καίτη Π. Σφύρα . . .	Γρ.	20.—
Ἰωάν. Σαπηρ Καραμάνος . . .	»	10.—
Σοφὸς . . .	»	10.—
Θεμιστ. Ὁθ. Μακρῆς . . .	»	2 50
	Γρ.	42 50
Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων . . .	»	731.75
Ἐισπραχθέντα έν δλεφ . . .	Γρ.	774.25

ἘΠΟΣΤΟΛΗ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κατάλογος Γ’.

Μαίρη και Καίτη Π. Σφύρα . . .	Τόμ.	19
Ἐκ προηγουμένου καταλόγου . . .	»	83
Ἀποσταλέντες έν δλεφ . . .	Τόμ.	52

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΤ’

Πνευματικῶν ἀσκήσεων. [Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 391—420, αἰτινες δὲ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φύλλα 45—47].

391.— Δίγγραμμα.

Ἀρχαῖος βασιλεὺς ἠθαλῆος νά λ θ μ λαιμόν και κεφάλη, πλὴν μ’ ἀπορίαν εἶπε χάρου ποιότητα καλήν. (Ἀπ. Διμ Π Σανταλεξίδης).

392.— Τρίγωνον.

θεὰ πόλις διάίρεσις χρόνου σήμα φθόγγος. Αἱ δύο πλευραὶ τοῦ τριγώνου ἀποτελοῦν τὸ ἴδιον ὄνμα. (Ἀπ. Κλυταιμνήστρα).

393.— Γεῖφοι.

θ μ θ Α. Τὰ Δ ρίε εἶναι θ μ θ Α. (Ἀπ. Μοναχογιός).

394.— Στοιχειόγραφος.

Μ’ εἶα γρόμμα γαλλικόν μικρὸ ἄ-θη ἄ-εἰσῆς, μιά πελώρια ξηρὰ παρευθῆ, θὸ φανερώσῃ. (Ἀπ. Ροδόχρους βιολέττα).

395.— Γνωμικόν.

ο | α | χ | ω | ο
ι | λ | λ | α | π
υ | ε | κ | ο | ν
Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως νά σχηματισθῆ ἀρχαῖον γνωμικόν. (Ἀπ. Παναγιώτης Σ. Κανταναδίλλης).

396.— Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων λέξεων νά σχηματισθῆ χοῦθευτικὸν κύριον ὄνομα: πηγαῖο, ὀρθόν, ὀπισθεν, ζωντανός, ἀπιστός, ὄμοιον, περιπατῶ, μίσος. (Ἀπ. Χαρίκλεια Α. Καρυοφύλλη).

397.— Συλλοβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι πρόθεσις, τὸ δεύτερόν μου ἐρωτῆ, τὸ δ’ ὄλον μου ἀποτελεῖ γνωστὸ νηοὶ τοῦ Μαρμαρᾶ. (Ἀπ. Ζήτω τὸ «Ἀσ’ Όλα»).

398.— Ἀκροστοιχίς.

ἀρχαῖος ποιητῆς σοφὸς Ἕλληνας ποταμὸς Ἰταλίας πόλις τῆς Ἀσίας βασιλεὺς Ἀργους υἱὸς ἀρχαῖου ἠρώτος ἀρχαῖος ποιητῆς πόλις. Οἱ σταχοὶ ἀποτελοῦσιν ἀρχαῖον γελοιοποῖόν. (Ἀπ. Ἄρης).

399.— Ἐρώτησις.

— Ποῖον ζῖον εἰάν ἀφαιρέσωμεν τὴν πρῶτην συλλαβὴν, μεταβάλλεται εἰς νῆσον τοῦ Αἰγαίου, εἰάν δὲ τὴν δευτέραν, εἰς ἰα.θετον; (Ἀπ. Κωνστ. Α. Τζάνης).

400.— Περιεργον.

— Ποῖος ποταμὸς, όταν ἀλλαγῆ έν τῷ γράμματι, τρώγεται; (Ἀπ. Ἰωάννης Μπαρόβου).

